2024/886

19.3.2024

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2024/886

af 13. marts 2024

om ændring af forordning (EU) nr. 260/2012 og (EU) 2021/1230 og direktiv 98/26/EF og (EU) 2015/2366 for så vidt angår strakskreditoverførsler i euro

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ([1]),

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank ([2]),

efter den almindelige lovgivningsprocedure ([3]), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 ([4]) udgør grundlaget for det fælles eurobetalingsområde (SEPA). For at skabe gunstige betingelser for øget konkurrence, navnlig for betalinger ved interaktionspunktet, bør SEPA-projektet løbende ajourføres for at afspejle innovation og markedsudvikling inden for betalinger, fremme udviklingen af nye EU-dækkende betalingsprodukter og lette adgangen for nye markedsdeltagere.

(2) I 2017 blev der aftalt en EU-dækkende ordning for straksgennemførelse af kreditoverførsler i euro mellem betalingstjenesteudbydere inden for rammerne af European Payments Council. Den europæiske betalingssektors indsats har vist sig ikke at være tilstrækkelig til at sikre en stor udbredelse af strakskreditoverførsler i euro på EU-plan. Kun en omfattende og hurtig stigning i en sådan udbredelse kan frigøre de fulde netværkseffekter af strakskreditoverførsler i euro, som fører til fordele og økonomiske effektivitetsgevinster for betalingstjenestebrugere og betalingstjenesteudbydere, reduceret markedskoncentration, øget konkurrence og større udvalg af elektroniske betalinger, navnlig med hensyn til grænseoverskridende betalinger ved interaktionspunktet.

(3) Ved forordning (EU) nr. 260/2012 blev der fastsat tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro. Strakskreditoverførsler i euro er en forholdsvis ny kategori af kreditoverførsler i euro, som først dukkede op på markedet efter vedtagelsen af forordningen. Det er derfor nødvendigt at fastsætte specifikke krav, der gælder for strakskreditoverførsler i euro, ud over de generelle krav, der gælder for alle kreditoverførsler, for at sikre det indre markeds korrekte funktionsmåde og integration.

(4) For at gøre strakskreditoverførsler mere tilgængelige og for at betalingstjenestebrugere kan få gavn af fordelene herved, bør medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, kunne anvende regler svarende til dem, der er fastsat i denne ændringsforordning på indenlandske strakskreditoverførsler i deres egen valuta.

([1]) EUT C 146 af 27.4.2023, s. 23.
([2]) EUT C 106 af 22.3.2023, s. 2.
([3]) Europa-Parlamentets holdning af 7.2.2024 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 26.2.2024.
([4]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 (EUT L 94 af 30.3.2012, s. 22).

(5) Der er allerede vedtaget eller foreslået en række nationale reguleringsmæssige løsninger for at øge udbredelsen af strakskreditoverførsler i euro, herunder ved at styrke betalingstjenestebrugernes beskyttelse mod, at der sendes midler til en forkert betalingsmodtager, og ved at præcisere processen for opfyldelse af forpligtelser, der følger af restriktive foranstaltninger, der er vedtaget af Unionen. Forskellene mellem disse nationale reguleringsmæssige løsninger indebærer en risiko for fragmentering af det indre marked, der vil medføre en stigning i overholdelsesomkostningerne som følge af forskellige nationale reguleringsmæssige krav og gøre det vanskeligere at gennemføre grænseoverskridende strakskreditoverførsler. For at forhindre sådanne hindringer i at opstå bør der derfor indføres ensartede regler for strakskreditoverførsler i euro, herunder grænseoverskridende strakskreditoverførsler.

(6) Før der dukkede strakskreditoverførsler op, blev betalingstransaktioner generelt samlet af betalingstjenesteudbydere og sendt til et detailbetalingssystem med henblik på behandling, clearing og afvikling på forud fastsatte tidspunkter. I de detailbetalingssystemer, der i øjeblikket anvendes til at behandle strakskreditoverførsler i euro, sendes betalingstransaktioner dog enkeltvis og behandles døgnet rundt og i realtid. For at afspejle dette er det nødvendigt at ændre definitionen af udtrykket »detailbetalingssystem« i forordning (EU) nr. 260/2012.

(7) Det er en forudsætning for en øget udbredelse af sådanne transaktioner, at alle betalingstjenestebrugere i Unionen er i stand til at afgive betalingsordrer om og modtage strakskreditoverførsler i euro. Mindst en tredjedel af betalingstjenesteudbyderne i Unionen tilbyder i øjeblikket ikke betalingstjenester, der består i at sende og modtage strakskreditoverførsler i euro. Desuden har den hastighed, hvormed betalingstjenesteudbydere har indført strakskreditoverførsler i deres udbud af tjenester, været for langsom i de seneste år, hvilket hindrer yderligere integration af det indre marked, undergraver Unionens åbne strategiske autonomi og begrænser potentielle fordele for betalingstjenestebrugere. Betalingstjenesteudbydere, der tilbyder betalingstjenester, der består i at sende og modtage kreditoverførsler i euro, til deres betalingstjenestebrugere, bør derfor forpligtes til at tilbyde betalingstjenester, der består i at sende og modtage strakskreditoverførsler i euro, til alle deres betalingstjenestebrugere. Dette krav bør finde anvendelse med hensyn til alle betalingskonti, som betalingstjenesteudbydere fører for deres betalingstjenestebrugere, herunder betalingskonti med basale funktioner som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU ([5]).

(8) For at skabe et integreret marked for strakskreditoverførsler i euro er det afgørende, at sådanne transaktioner behandles i overensstemmelse med et fælles sæt regler og krav. En strakskreditoverførsel i euro gør det muligt at kreditere betalingsmodtagerens konto inden for få sekunder og døgnet rundt. At de kan foretages døgnet rundt alle årets dage, er et iboende træk ved strakskreditoverførsler, som bør opfylde specifikke betingelser, herunder med hensyn til tidspunktet for modtagelse af betalingsordrer, behandling, kreditering og fastsættelse af valørdatoer.

(9) Den Europæiske Centralbank (ECB) og de nationale centralbanker bør, når de ikke handler i egenskab af monetære myndigheder eller andre offentlige myndigheder, kunne begrænse tilbuddet om en betalingstjeneste, der består i at sende strakskreditoverførsler i euro, til den periode, hvor ECB og de nationale centralbanker tilbyder en betalingstjeneste, der består i at sende og modtage traditionelle kreditoverførsler i euro. Begrundelsen for at tillade den begrænsning er, at det muligvis er nødvendigt, for at ECB eller en national centralbank på grund af detaljer i de interne operationelle ordninger altid kan overholde artikel 123 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF).

(10) Betalingstjenesteudbydere, der er etableret i en medlemsstat, der ikke har euroen som valuta, kan have begrænset adgang til likviditet i euro uden for åbningstiden. Det er derfor forholdsmæssigt at give mulighed for, at sådanne betalingstjenesteudbydere kun anmoder om forudgående tilladelse fra deres kompetente myndigheder til at levere en betalingstjeneste, der består i at sende strakskreditoverførsler fra konti denomineret i den pågældende medlemsstats nationale valuta uden for åbningstiden, op til en vis grænse pr. transaktion. De kompetente myndigheder bør kunne give en sådan tilladelse på grundlag af deres vurdering af en betalingstjenesteudbyders adgang til likviditet i euro.

(11) Der findes en række betalingsinitieringskanaler i medlemsstaterne, hvorigennem betalingstjenestebrugere kan afgive en betalingsordre om en kreditoverførsel i euro, f.eks. via netbank, en mobilapp, en pengeautomat, en selvbetjeningsterminal, i en filial eller pr. telefon. For at sikre, at alle betalingstjenestebrugere har adgang til strakskreditoverførsler i euro, bør der ikke være nogen forskel med hensyn til de betalingsinitieringskanaler, hvorigennem betalingstjeneste-

([5]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 214).

brugerne kan afgive betalingsordrer om strakskreditoverførsler og andre kreditoverførsler. Hvis det er muligt for en betalingstjenestebruger at afgive flere betalingsordre om kreditoverførsler i euro som en pakke til en betalingstjenesteudbyder, bør det også være muligt at afgive flere betalingsordrer om strakskreditoverførsler i euro som en pakke. Betalingstjenesteudbyderne bør som standard kunne tilbyde alle kreditoverførsler i euro, der initieres af deres betalingstjenestebrugere, som strakskreditoverførsler i euro.

(12) Nogle betalingsinitieringskanaler såsom bankfilialer er ikke tilgængelige døgnet rundt, og derfor bør tidspunktet for modtagelse af en papirbaseret betalingsordre om en strakskreditoverførsel være det tidspunkt, hvor den papirbaserede betalingsordre indføres i betalerens betalingstjenesteudbyders interne system, hvilket bør ske, så snart sådanne betalingsinitieringskanaler er tilgængelige.

(13) Hvis en betalingstjenestebruger afgiver med flere betalingsordrer om strakskreditoverførsler som en pakke til sin betalingstjenesteudbyder, bør den pågældende betalingstjenesteudbyder straks begynde at pakke pakken ud med henblik på at konvertere den til individuelle strakskreditoverførselstransaktioner. Tidspunktet for modtagelse af en betalingsordre om en strakskreditoverførsel, der afgives i en pakke med flere betalingsordrer, bør være det tidspunkt, hvor den efterfølgende individuelle strakskreditoverførselstransaktion er blevet pakket ud, under hensyntagen til eventuelle kapacitetsbegrænsninger i et detailbetalingssystem, som er blevet meddelt betalerens betalingstjenesteudbyder. Umiddelbart efter udpakningen bør betalerens betalingstjenesteudbyder videresende den pågældende individuelle strakskreditoverførselstransaktion til betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder. Videresendingen bør ske med forbehold af eventuelle løsninger, der skal stilles til rådighed af detailbetalingssystemer, og som gør det muligt at konvertere flere betalingsordrer om strakskreditoverførsler som pakker til individuelle strakskreditoverførselstransaktioner.

(14) Hvis en betalingsordre om en strakskreditoverførsel i euro afgives fra en betalingskonto, som ikke er denomineret i euro, bør tidspunktet for modtagelse af den pågældende betalingsordre være det tidspunkt, hvor betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder straks efter denne betalingsordre om en strakskreditoverførsel i euro er blevet afgivet til den, veksler transaktionsbeløbet fra den valuta, som betalingskontoen er denomineret i, til euro.

(15) Betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter bør bidrage til at lette udbredelsen af strakskreditoverførsler i euro og bør derfor være omfattet af kravene i denne ændringsforordning. Betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter er imidlertid ikke medtaget på listen over enheder, der er omfattet af definitionen af udtrykket »institut« i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF ([6]). Betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter er derfor reelt forhindret i at deltage i systemer, der er betegnet af medlemsstaterne i henhold til nævnte direktiv. Den heraf følgende manglende mulighed for at deltage i sådanne betalingssystemer kan hindre betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter i at levere strakskreditoverførsler i euro effektivt og konkurrencedygtigt. Det er derfor berettiget at ændre direktiv 98/26/EF for at medtage betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter på listen over enheder, der er omfattet af definitionen af udtrykket »institut« i nævnte direktiv, men kun med henblik på at definere deltagere i et betalingssystem.

(16) Betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter bør opfylde kravene og overholde reglerne for betalingssystemer, som medlemsstaterne har betegnet i henhold til direktiv 98/26/EF, for at kunne deltage i disse systemer. I betragtning af betydningen af betalingsinstitutters og e-pengeinstitutters mulige bidrag til at lette udbredelsen af strakskreditoverførsler i euro og betydningen af at genskabe lige konkurrencevilkår for banker og disse institutter så hurtigt som muligt er det nødvendigt at give medlemsstaterne en kort frist for gennemførelse og anvendelse af ændringerne af direktiv 98/26/EF og passende frister for anvendelse af denne ændringsforordning på betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter. For at sikre reelle lige konkurrencevilkår for deltagere i systemer, der er betegnet af medlemsstaterne i henhold til nævnte direktiv, opretholde disse systemers stabilitet og integritet og sikre omfattende risikostyring fra betalingsinstitutters og e-pengeinstitutters side er det med henblik på betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter, der anmoder om at deltage og deltager i systemer, der er betegnet af medlemsstaterne i henhold til direktiv 98/26/EF, nødvendigt at videreudvikle visse bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv

([6]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer (EFT L 166 af 11.6.1998, s. 45).

(EU) 2015/2366 ([7]). De pågældende bestemmelser vedrører beskyttelse af brugernes midler, forretningsgange og ordninger for forretningskontinuitet. Det forventes, at ændringerne af direktiv (EU) 2015/2366 vil blive gennemgået yderligere af Europa-Parlamentet og Rådet, når de behandler Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om betalingstjenester og elektroniske pengetjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 98/26/EF og om ophævelse af direktiv (EU) 2015/2366 og 2009/110/EF og Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010.

(17) Betalingstjenestebrugere er meget følsomme over for gebyrniveauet for substituerbare betalingsmetoder. Gebyrniveauet kan derfor lede dem i retning af eller væk fra en bestemt betalingsmetode. På nationale markeder, hvor der er blevet opkrævet højere transaktionsgebyrer for strakskreditoverførsler i euro sammenlignet med gebyrer for andre kreditoverførsler i euro, er udbredelsen af strakskreditoverførsler lav. Dette har forhindret opnåelse af den kritiske masse af strakskreditoverførsler i euro, som er nødvendig for at realisere de fulde netværkseffekter for både betalingstjenesteudbydere og -brugere. Ingen typer gebyrer, der opkræves fra betalere og betalingsmodtagere for gennemførelse af strakskreditoverførsler i euro, herunder transaktionsgebyrer eller faste gebyrer, bør derfor overstige sådanne gebyrer, der pålægges den samme betalingstjenestebruger for tilsvarende typer af andre kreditoverførsler i euro. Det vil være uhensigtsmæssigt, at betalingstjenesteudbydere omgår formålet med dette krav. Ved identifikationen af tilsvarende typer af kreditoverførsler bør det være muligt at anvende kriterier, herunder betalingsinitieringskanalen eller det betalingsinstrument, der anvendes til at initiere betalingen, kundestatus og yderligere funktioner eller tjenester.

(18) Allestedsnærværende strakskreditoverførsler i euro giver betalingstjenesteudbydere mulighed for at udvikle nye betalingsløsninger såsom mobilbetalingsapps, der gør det lettere at anvende strakskreditoverførsler i euro til betalinger ved interaktionspunktet. Sådanne betalingsløsninger kan omfatte yderligere funktioner eller tjenester, der tilbydes betalere og betalingsmodtagere, såsom betalingsinitiering, tvistbilæggelse eller refusion. Betalingstjenesteudbydere bør kunne fastlægge gebyrerne for sådanne yderligere funktioner eller tjenester ud over den grundlæggende strakskreditoverførsel. En strakskreditoverførselsbaseret betalingsløsning, der omfatter yderligere funktioner eller tjenester, bør ikke betragtes som værende af tilsvarende karakter som en traditionel kreditoverførsel, der tilbydes uden de samme yderligere funktioner eller tjenester. Hvis det er muligt for en betalingstjenestebruger at afgive betalingsordrer om traditionelle kreditoverførsler uden yderligere funktioner eller tjenester, bør samme mulighed også være tilgængelig for strakskreditoverførsler i euro. Det bør sikres, at det set fra betalingstjenestebrugerens synspunkt ikke er dyrere at sende eller modtage en strakskreditoverførsel i euro end at sende eller modtage en traditionel kreditoverførsel i euro, der tilbydes med de samme yderligere funktioner eller tjenester. Betalingstjenesteudbydere, der tilbyder forskellige varianter af en betalingsløsning, hvor det eneste kendetegn, der adskiller dem, er brugen af strakskreditoverførsler i den ene og traditionelle kreditoverførsler i den anden, bør navnlig sikre, at det samlede gebyr for varianten strakskreditoverførsel i euro ikke er højere end gebyret for varianten traditionel kreditoverførsel i euro.

(19) For at give betalingstjenestebrugere større råderum, når de gør brug af strakskreditoverførsler, bør en betalingstjenestebruger kunne fastsætte en individuel grænse for et maksimumsbeløb, enten dagligt eller pr. transaktion, som den kan sende ved hjælp af strakskreditoverførsel. Betalingstjenestebrugere bør på et hvilket som helst tidspunkt uden vanskeligheder og med øjeblikkelig virkning kunne ændre eller ophæve disse individuelle grænser.

(20) Sikkerheden i forbindelse med kreditoverførsler i euro, både strakskreditoverførsler og traditionelle kreditoverførsler, er afgørende for at øge betalingstjenestebrugeres tillid til betalingstjenester, der består i at sende og modtage kreditoverførsler, og sikre, at de anvendes. I henhold til direktiv (EU) 2015/2366 er den eneste afgørende faktor for en korrekt gennemførelse af transaktionen med hensyn til betalingsmodtageren den entydige identifikationskode som defineret i nævnte direktiv, og betalingstjenesteudbydere er ikke forpligtet til at verificere betalingsmodtagerens navn. Betalingstjenesteudbydere bør have indført solide og ajourførte foranstaltninger til afsløring og forebyggelse af

([7]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35).

svig, der er udformet med henblik på at forhindre, at en kreditoverførsel sendes til en forkert betalingsmodtager som følge af svig eller fejl, eftersom det måske ikke er muligt for betaleren at inddrive midlerne, inden de krediteres betalingsmodtagerens konto. Betalingstjenesteudbydere bør have en vis grad af fleksibilitet med hensyn til at udforme de mest hensigtsmæssige foranstaltninger til håndtering af forskellige muligheder for initiering af betalinger. Sådanne foranstaltninger bør ikke medføre, at betalingstjenestebrugere pålægges yderligere gebyrer eller afgifter. Betalingstjenesteudbydere bør derfor levere en tjeneste, der sørger for verifikation af den betalingsmodtager, som betaleren har til hensigt at sende en kreditoverførsel til (tjenesten, der sørger for verifikation). For at undgå unødige gnidninger eller forsinkelser i behandlingen af transaktionen bør betalerens betalingstjenesteudbyder udføre denne tjeneste umiddelbart efter det tidspunkt, hvor betaleren giver de relevante oplysninger om betalingsmodtageren, og før det tidspunkt, hvor betaleren får mulighed for at godkende kreditoverførslen.

(21) Nogle attributter til navnet på den betalingsmodtager, til hvis konto betaleren ønsker at foretage en kreditoverførsel, såsom tilstedeværelsen af diakritiske tegn eller forskellige mulige translitterationer af navne i forskellige alfabeter, forskelle mellem sædvanligvis anvendte navne og navne, der er angivet i de formelle dokumenter, kan føre til en situation, hvor navnet på betalingsmodtageren, som betaleren har angivet og navnet på den betalingsmodtager, der er knyttet til den betalingskontoidentifikationskode, der er fastsat i punkt 1, litra a), i bilaget til forordning (EU) nr. 260/2012 (betalingskontoidentifikationskoden), som betaleren har angivet, ikke stemmer nøjagtigt overens, men ikke desto mindre næsten stemmer overens. I sådanne tilfælde bør betalingstjenesteudbyderen for at undgå unødige gnidninger i behandlingen af kreditoverførsler i euro og for at lette betalerens beslutning om, hvorvidt den påtænkte transaktion skal gennemføres, oplyse betaleren om navnet på den betalingsmodtager, der er knyttet til den betalingskontoidentifikationskode, som betaleren har angivet, på en måde, der sikrer overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 ([8]).

(22) Godkendelse af en kreditoverførsel, hvor betalingsmodtageren ikke er blevet verificeret, kan medføre, at midlerne overføres til en forkert betalingsmodtager. Betalingstjenesteudbydere bør ikke holdes ansvarlige for gennemførelsen af en transaktion til en forkert betalingsmodtager på grundlag af en ukorrekt entydig identifikationskode, jf. artikel 88 i direktiv (EU) 2015/2366, for så vidt som betalingstjenesteudbyderne på korrekt vis udfører den tjeneste, der sørger for verifikation. Hvis betalingstjenesteudbydere, herunder betalingsinitieringstjenesteudbydere ikke udfører en sådan tjeneste korrekt, og hvis en sådan fejl medfører en mangelfuldt gennemført betalingstransaktion, bør sådanne betalingstjenesteudbydere imidlertid uden forsinkelse refundere betaleren det overførte beløb og, hvor det er relevant, føre den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis betalingstransaktionen ikke var blevet gennemført. Betalingstjenesteudbydere bør oplyse betalingstjenestebrugere om konsekvenserne for betalingstjenesteudbyderens ansvar og betalingstjenestebrugerens ret til refusion, hvis betalingstjenestebrugeren vælger at ignorere en underretning, der er givet i overensstemmelse med denne ændringsforordning.

(23) Den tjeneste, der sørger for verifikation, bør så vidt muligt udføres i overensstemmelse med et EU-dækkende sæt regler og standarder for at fremme en gnidningsløs og interoperabel gennemførelse. Dette sæt regler og standarder kan udvikles af organisationer, der består af eller repræsenterer betalingstjenesteudbydere.

(24) Betalingstjenestebrugere, der ikke er forbrugere, og som afgiver flere betalingsordrer som en pakke, bør til enhver tid under deres kontraktforhold med betalingstjenesteudbyderen kunne fravælge at modtage den tjeneste, der sørger for verifikation. Efter at have fravalgt at modtage den tjeneste, der sørger for verifikation, bør de pågældende betalingstjenestebrugere igen kunne vælge at benytte sig af den tjeneste, der sørger for verifikation.

(25) Det er af kritisk betydning, at betalingstjenesteudbydere reelt opfylder deres forpligtelser, der følger af restriktive foranstaltninger vedtaget af Unionen i overensstemmelse med artikel 215 i TEUF over for en person, et organ eller en enhed, der er omfattet af indefrysning af aktiver eller et forbud mod, at der direkte eller indirekte stilles midler eller økonomiske ressourcer til rådighed for vedkommende eller til fordel for vedkommende (målrettede finansielle restriktive foranstaltninger). EU-retten fastsætter imidlertid ikke regler om, hvilken procedure eller hvilke værktøjer betalingstjenesteudbydere skal anvende for at sikre, at de opfylder disse forpligtelser. Betalingstjenesteudbydere anvender således forskellige metoder, der er baseret på deres individuelle valg eller på vejledning fra de relevante nationale myndigheder. Praksis med at opfylde forpligtelser, der følger af målrettede finansielle restriktive foranstaltninger, ved at screene den betaler og den betalingsmodtager, der er involveret i hver enkelt kreditoverførselstransaktion, uanset om den er indenlandsk eller grænseoverskridende, fører til, at et meget stort antal kreditoverførsler markeres som potentielt involverende personer eller enheder, der er omfattet af målrettede

([8]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

finansielle restriktive foranstaltninger. Langt størstedelen af sådanne markerede transaktioner viser sig imidlertid efter verifikation ikke at involvere personer eller enheder, der er omfattet af målrettede finansielle restriktive foranstaltninger. På grund af karakteren af strakskreditoverførsler er det umuligt for betalingstjenesteudbydere inden for de påkrævede korte frister at verificere sådanne markerede transaktioner, og de afvises derfor. Denne situation skaber operationelle udfordringer for betalingstjenesteudbydere med hensyn til at tilbyde betalingstjenester, der består i at sende og modtage strakskreditoverførsler, til deres betalingstjenestebrugere i hele Unionen på en pålidelig og forudsigelig måde. For at skabe større retssikkerhed, øge effektiviteten af betalingstjenesteudbyderes bestræbelser på at opfylde deres forpligtelser, i forbindelse med strakskreditoverførsler i euro, der følger af målrettede finansielle restriktive foranstaltninger vedtaget af Unionen og for at forhindre unødvendige hindringer for afsendelse og modtagelse af strakskreditoverførsler bør betalingstjenesteudbydere regelmæssigt og som minimum dagligt verificere, om deres betalingstjenestebrugere er personer eller enheder, der er omfattet af målrettede finansielle restriktive foranstaltninger, og de bør ikke længere anvende transaktionsbaseret screening i den specifikke forbindelse. Betalingstjenesteudbyderes forpligtelse til regelmæssigt at verificere deres betalingstjenestebrugere vedrører kun personer eller enheder, der er omfattet af målrettede finansielle restriktive foranstaltninger. Andre former for restriktive foranstaltninger vedtaget i henhold til artikel 215 i TEUF eller restriktive foranstaltninger, der ikke er vedtaget i henhold til artikel 215 i TEUF, er ikke omfattet af denne forpligtelse.

(26) For at forhindre, at der initieres strakskreditoverførsler fra betalingskonti, der tilhører personer eller enheder, der er omfattet af målrettede finansielle restriktive foranstaltninger, og for straks at indefryse midler, der sendes til sådanne betalingskonti, bør betalingstjenesteudbydere foretage verifikation af deres betalingstjenestebrugere straks efter ikrafttrædelsen af en ny målrettet finansiel restriktiv foranstaltning. Den pågældende forpligtelse bør gælde for alle betalingstjenesteudbydere, der sender eller modtager strakskreditoverførsler i euro, hvorved det sikres, at alle betalingstjenesteudbydere reelt opfylder deres forpligtelser, der følger af målrettede finansielle restriktive foranstaltninger. Betalingstjenesteudbyderes forpligtelse til regelmæssigt at verificere, om deres betalingstjenestebrugere er personer eller enheder, der er omfattet af målrettede finansielle restriktive foranstaltninger, griber ikke ind i foranstaltninger, som betalingstjenesteudbydere bør kunne træffe for at overholde EU-retten om forebyggelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, navnlig dens risikobaserede krav, for at overholde andre restriktive foranstaltninger end indefrysning af aktiver eller forbud mod at stille midler eller økonomiske ressourcer til rådighed, der er vedtaget i overensstemmelse med artikel 215 i TEUF, eller for at overholde restriktive foranstaltninger, der ikke er vedtaget i overensstemmelse med artikel 215 i TEUF.

(27) Overtrædelser af de bestemmelser, der indføres ved denne ændringsforordning, bør udløse sanktioner, der pålægges af medlemsstaternes kompetente myndigheder eller judicielle myndigheder. Disse sanktioner bør være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsernes grovhed og have afskrækkende virkning. For at fremme gensidige tillid blandt betalingstjenesteudbydere og blandt de relevante kompetente myndigheder til en ensartet og grundig gennemførelse af en harmoniseret tilgang til opfyldelse af betalingstjenesteudbydernes forpligtelser, der følger af de målrettede finansielle restriktive foranstaltninger, er det navnlig hensigtsmæssigt at harmonisere en fælles standard i hele Unionen for loftet for de sanktioner, der skal pålægges for betalingstjenesteudbyderes overtrædelse af deres forpligtelser til at verificere, om deres betalingstjenestebrugere er personer eller enheder, der er omfattet af målrettede finansielle restriktive foranstaltninger. Det bør være muligt at pålægge sanktioner ikke blot over for betalingstjenesteudbydere, men også over for fysiske personer, der er medlemmer af en betalingstjenesteudbyders øverste ledelse eller ledelsesorgan.

(28) Betalingstjenesteudbyderne har brug for tilstrækkelig tid til at opfylde de forpligtelser, der er fastsat i denne ændringsforordning. Disse forpligtelser bør derfor indføres gradvist, så betalingstjenesteudbyderne kan udnytte deres ressourcer mere effektivt. Forpligtelsen til at tilbyde betalingstjenester, der består i at sende strakskreditoverførsler, bør derfor gælde senere end forpligtelsen til at tilbyde betalingstjenester, der består i at modtage strakskreditoverførsler, da afsendelse af strakskreditoverførsler har tendens til at være den dyreste og mest komplekse af de to tjenester at gennemføre og derfor kræver mere tid til gennemførelsen heraf. Den tjeneste, der sørger for verifikation, er relevant for betalingstjenesteudbydere, der tilbyder betalingstjenester, der består i at sende kreditoverførsler.

Forpligtelsen til at tilbyde tjenester, der sørger for verifikation, bør derfor gælde fra samme tidspunkt som forpligtelsen til at tilbyde betalingstjenester, der består i at sende strakskreditoverførsler. Forpligtelserne vedrørende gebyrer og den harmoniserede procedure for at sikre opfyldelse af de forpligtelser, der følger af de målrettede finansielle restriktive foranstaltninger, bør gælde, så snart betalingstjenesteudbyderne er forpligtet til at tilbyde betalingstjenester, der består i at modtage strakskreditoverførsler. For at gøre det muligt for betalingstjenesteudbydere, der er etableret i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, effektivt at afsætte de ressourcer, der er nødvendige for gennemførelsen af strakskreditoverførsler i euro, bør forpligtelserne i denne ændringsforordning

gælde for sådanne betalingstjenesteudbydere fra en senere dato end for betalingstjenesteudbydere, der er etableret i medlemsstater, der har euroen som valuta. Indførelsen af de forskellige forpligtelser bør ske gradvist, som det er tilfældet for betalingstjenesteudbydere, der er etableret i euroområdet. Indføres euroen som valuta i en medlemsstat, der ikke har euroen som valuta, inden disse senere datoer, bør betalingstjenesteudbydere i den pågældende medlemsstat overholde denne ændringsforordning inden for ét år efter tiltrædelsen af euroområdet og ikke senere end de respektive datoer, der er fastsat for betalingstjenesteudbydere i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta. Sådanne betalingstjenesteudbydere bør dog kunne overholde denne ændringsforordning tidligere end de respektive datoer, der er fastsat for betalingstjenesteudbydere i medlemsstater, der har euroen som valuta.

(29) Kommissionen bør forelægge Europa-Parlamentet og Rådet en rapport med en evaluering af udviklingen i gebyrerne for betalingskonti samt for nationale og grænseoverskridende kreditoverførsler og strakskreditoverførsler i euro og i andre valutaer siden datoen for vedtagelsen af Kommissionens lovgivningsforslag til denne ændringsforordning, dvs. den 26. oktober 2022, med henblik på at overvåge denne ændringsforordnings eventuelle virkninger på prisfastsættelsen af konti, traditionelle kreditoverførsler og strakskreditoverførsler. Kommissionen bør også evaluere omfanget og effektiviteten af en betalingstjenesteudbyders forpligtelse til regelmæssigt at verificere, om dens betalingstjenestebrugere er personer eller enheder, der er omfattet af målrettede finansielle restriktive foranstaltninger, for at forhindre unødvendige hindringer for afsendelse og modtagelse af strakskreditoverførsler. Kommissionen bør desuden forelægge Europa-Parlamentet og Rådet en rapport med en vurdering af de resterende hindringer for gennemførelse af strakskreditoverførsler under forskellige omstændigheder, herunder betalinger ved interaktionspunktet. Rapporten bør vurdere standardiseringsniveauet for de teknologier, der er relevante for anvendelsen af strakskreditoverførsler, såsom QR-koder, nærfeltskommunikation (NFC) og Bluetooth.

(30) I henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1230 ([9]) skal gebyrer, der opkræves af en betalingstjenesteudbyder, som er beliggende i en medlemsstat, der ikke har euroen som valuta, i forbindelse med grænseoverskridende kreditoverførsler i euro, være de samme som de gebyrer, som den pågældende betalingstjenesteudbyder opkræver i forbindelse med indenlandske kreditoverførsler i den pågældende medlemsstats nationale valuta. I situationer, hvor en sådan betalingstjenesteudbyder opkræver højere gebyrer for indenlandske strakskreditoverførsler i national valuta end for indenlandske traditionelle kreditoverførsler i national valuta og derfor også højere gebyrer end for grænseoverskridende traditionelle kreditoverførsler i euro, vil de gebyrer, som en sådan betalingstjenesteudbyder skal anvende i henhold til forordning (EU) 2021/1230 i forbindelse med grænseoverskridende strakskreditoverførsler i euro, være højere end gebyrerne for grænseoverskridende traditionelle kreditoverførsler i euro. For at undgå modstridende krav og under hensyntagen til det centrale mål om at lede betalingstjenestebrugerne i retning af strakskreditoverførsler i euro bør det i sådanne situationer kræves, at de gebyrer, der opkræves fra betalere og betalingsmodtagere for grænseoverskridende strakskreditoverførsler i euro, ikke overstiger de gebyrer, der opkræves for grænseoverskridende traditionelle kreditoverførsler i euro.

(31) Forordning (EU) nr. 260/2012 og (EU) 2021/1230 og direktiv 98/26/EF og (EU) 2015/2366 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.

(32) Enhver behandling af personoplysninger i forbindelse med levering af kreditoverførsler eller den tjeneste, der sørger for verifikation, samt verifikation af, om betalingstjenestebrugerne er personer eller enheder, der er omfattet af målrettede finansielle restriktive foranstaltninger, bør være i overensstemmelse med forordning (EU) 2016/679. Behandlingen af fysiske personers navne og betalingskontoidentifikationskoder er forholdsmæssig og nødvendig for at forhindre svigagtige transaktioner, opdage fejl og sikre opfyldelse af målrettede finansielle restriktive foranstaltninger.

(33) Målene for denne forordning, nemlig at fastsætte de nødvendige ensartede regler for grænseoverskridende strakskreditoverførsler i euro på EU-plan og øge den samlede udbredelse af strakskreditoverførsler i euro, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, fordi de ikke kan pålægge betalingstjenesteudbydere, der er etableret i andre medlemsstater, forpligtelser, men kan på grund af handlingens omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

([9]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1230 af 14. juli 2021 om grænseoverskridende betalinger i Unionen (EUT L 274 af 30.7.2021, s. 20).

(34) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 42, stk. 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 ([10]) og afgav udtalelse den 19. december 2022 ([11]) —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Ændringer af forordning (EU) nr. 260/2012

I forordning (EU) nr. 260/2012 foretages følgende ændringer:

1) I artikel 2 foretages følgende ændringer:

a) Følgende numre indsættes:

»1a) »strakskreditoverførsel«: en kreditoverførsel, der gennemføres straks, 24 timer i døgnet og på en hvilken som helst kalenderdag

1b) »betalingsinitieringskanal«: enhver metode, anordning eller procedure, hvorigennem betalere kan afgive betalingsordrer hos deres betalingstjenesteudbyder med henblik på en kreditoverførsel, herunder netbank, en mobilbankapplikation, en pengeautomat eller på anden måde i betalingstjenesteudbyderens lokaler

1c) »betalingsinitieringstjenesteudbyder«: en betalingsinitieringstjenesteudbyder som defineret i artikel 4, nr. 18), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 (*)

1d) »betalingsmodtagerens navn«: for en fysisk person fornavn og efternavn og for en juridisk person kommercielt navn eller firmanavn

1e) » målrettede finansielle restriktive foranstaltninger«: en indefrysning af aktiver, der er pålagt en fysisk eller juridisk person, et organ eller en enhed eller et forbud mod, at der direkte eller indirekte stilles midler eller økonomiske ressourcer til rådighed for en fysisk eller juridisk person, et organ eller en enhed eller til fordel for vedkommende, i henhold til restriktive foranstaltninger vedtaget i overensstemmelse med artikel 215 i TEUF

1f) »identifikator for juridiske enheder« eller »LEI«: en alfanumerisk referencekode baseret på ISO 17442-standarden, som er tildelt en juridisk enhed

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35).«

b) Nr. 5) affattes således:

»5) »betalingskonto«: en betalingskonto som defineret i artikel 4, nr. 12), i direktiv (EU) 2015/2366«.

c) Nr. 22) affattes således:

»22) »detailbetalingssystem«: et betalingssystem, hvis hovedformål er at behandle, cleare eller afvikle kreditoverførsler eller direkte debiteringer, der primært vedrører mindre beløb, og som ikke er et betalingssystem for store beløb«.

([10]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39).

([11]) EUT C 60 af 17.2.2023, s. 12.

2) Følgende artikler indsættes:

»*Artikel 5a*

Strakskreditoverførselstransaktioner

1. Betalingstjenesteudbydere, der tilbyder deres brugere en betalingstjeneste, der består i at sende og modtage kreditoverførsler, skal tilbyde alle deres brugere en betalingstjeneste, der består i at sende og modtage strakskreditoverførsler.

Betalingstjenesteudbydere som omhandlet i første afsnit skal sikre, at der for alle de betalingskonti, hvortil der er adgang for kreditoverførsler, også er adgang for strakskreditoverførsler 24 timer i døgnet og på en hvilken som helst kalenderdag.

2. Uanset stk. 1 og med forbehold af forudgående tilladelse fra betalingstjenesteudbyderens kompetente myndigheder på grundlag af disse myndigheders vurdering af dennes adgang til likviditet i euro er en betalingstjenesteudbyder, der er etableret i en medlemsstat, der ikke har euroen som valuta, ikke forpligtet til at tilbyde brugere betalingstjenester, der består i at sende strakskreditoverførsler i euro ud over en grænse pr. transaktion, fra betalingskonti denomineret i den pågældende medlemsstats nationale valuta, i det tidsrum, hvor den pågældende betalingstjenesteudbyder hverken sender eller modtager traditionelle kreditoverførselstransaktioner i euro med hensyn til sådanne betalingskonti. Denne grænse fastsættes af de kompetente myndigheder og må ikke være lavere end 25 000 EUR. De kompetente myndigheder kan efter anmodning fra betalingstjenesteudbyderen give forudgående tilladelse for en periode på ét år. Efter anmodning fra betalingstjenesteudbyderen kan de kompetente myndigheder forlænge denne forudgående tilladelse med yderligere perioder på ét år efter de kompetente myndigheders revurdering af betalingstjenesteudbyderens adgang til likviditet i euro. De kompetente myndigheder underretter årligt Kommissionen om de forudgående tilladelser og forlængelser, der er meddelt i henhold til dette stykke.

ECB og de nationale centralbanker kan, når de ikke handler i egenskab af monetære myndigheder eller andre offentlige myndigheder, begrænse deres tilbud om en betalingstjeneste, der består i at sende strakskreditoverførsler, til den periode, hvor de tilbyder en betalingstjeneste, der består i at sende og modtage traditionelle kreditoverførsler.

3. Uanset artikel 78, stk. 1, andet afsnit, i direktiv (EU) 2015/2366 er tidspunktet for modtagelse af en betalingsordre om en strakskreditoverførsel det tidspunkt, hvor den er modtaget af betalerens betalingstjenesteudbyder, uanset klokkeslæt eller kalenderdag.

Uanset artikel 78, stk. 2, i direktiv (EU) 2015/2366 gælder det, at hvis betaleren og betalerens betalingstjenesteudbyder er enige om, at gennemførelsen af betalingsordren om en strakskreditoverførsel skal finde sted på et bestemt tidspunkt på en bestemt dag eller på det tidspunkt, hvor betaleren har stillet midler til rådighed for betalingstjenesteudbyderen, anses tidspunktet for modtagelse af betalingsordren om en strakskreditoverførsel for at være det aftalte tidspunkt, uanset klokkeslæt eller kalenderdag.

Uanset dette stykkes første og andet afsnit er tidspunktet for modtagelse af betalingsordren om en strakskreditoverførsel:

a) for en ikkeelektronisk betalingsordre om en strakskreditoverførsel: det tidspunkt, hvor betalerens betalingstjenesteudbyder har indført betalingsordreoplysningerne i sit interne system, hvilket skal ske, hurtigst muligt efter at betaleren har afgivet den ikkeelektroniske betalingsordre om en strakskreditoverførsel hos betalerens betalingstjenesteudbyder

b) for en individuel betalingsordre om en strakskreditoverførsel, der er en del af en pakke som omhandlet i denne artikels stk. 7, hvor konverteringen af denne pakke til individuelle betalingstransaktioner foretages af betalerens betalingstjenesteudbyder: det tidspunkt, hvor den efterfølgende betalingstransaktion er blevet pakket ud af betalerens betalingstjenesteudbyder; betalerens betalingstjenesteudbyder påbegynder konverteringen af pakken, umiddelbart efter at betaleren har afgivet den hos betalerens betalingstjenesteudbyder, og afslutter konverteringen hurtigst muligt

c) for en betalingsordre om en strakskreditoverførsel fra betalingskonti, der ikke er denomineret i euro: det tidspunkt, hvor betalingstransaktionens beløb er blevet vekslet til euro; en sådan valutaveksling skal finde sted, umiddelbart efter at betaleren har afgivet betalingsordren om en strakskreditoverførsel hos betalerens betalingstjenesteudbyder.

4. Når betalingstjenesteudbydere gennemfører strakskreditoverførsler, skal de ud over kravene i artikel 5 opfylde følgende krav:

a) betalingstjenesteudbydere skal sikre, at betalere er i stand til at afgive en betalingsordre om en strakskreditoverførsel via alle de samme betalingsinitieringskanaler som dem, hvorigennem disse betalere er i stand til at afgive en betalingsordre om andre kreditoverførsler

b) uanset artikel 83 i direktiv (EU) 2015/2366 skal betalerens betalingstjenesteudbyder straks efter tidspunktet for modtagelse af en betalingsordre om en strakskreditoverførsel kontrollere, om alle de nødvendige betingelser for behandling af betalingstransaktionen er opfyldt, og om de nødvendige midler er til rådighed, reservere eller debitere betalingstransaktionens beløb på betalerens konto og straks sende betalingstransaktionen til betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder

c) uanset artikel 83 og artikel 87, stk. 2, i direktiv (EU) 2015/2366 skal betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder inden for ti sekunder efter tidspunktet for modtagelsen af betalingsordren om en strakskreditoverførsel fra betalerens betalingstjenesteudbyder stille betalingstransaktionens beløb til rådighed på betalingsmodtagerens betalingskonto i den valuta, som betalingsmodtagerens konto er denomineret i og bekræfte gennemførelsen af betalingstransaktionen til betalerens betalingstjenesteudbyder

d) uanset artikel 87, stk. 1, i direktiv (EU) 2015/2366 skal betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder sikre, at valørdatoen for kreditering af betalingsmodtagerens betalingskonto er den samme som den dato, hvor betalingsmodtagerens betalingskonto krediteres af betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder for betalingstransaktionens beløb, og

e) straks efter modtagelse af bekræftelsen af gennemførelsen som omhandlet i litra c), eller hvis betalerens betalingstjenesteudbyder ikke modtager en sådan bekræftelse af gennemførelse inden for ti sekunder efter tidspunktet for modtagelsen af betalingsordren om en strakskreditoverførsel, skal betalerens betalingstjenesteudbyder gratis oplyse betaleren samt, hvor det er relevant, betalingsinitieringstjenesteudbyderen om, hvorvidt betalingstransaktionens beløb er blevet stillet til rådighed på betalingsmodtagerens betalingskonto.

5. Uanset artikel 89 i direktiv (EU) 2015/2366 skal betalerens betalingstjenesteudbyder, hvis betalerens betalingstjenesteudbyder ikke har modtaget en meddelelse fra betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder om, at midlerne er blevet stillet til rådighed på betalingsmodtagerens betalingskonto inden for ti sekunder efter tidspunktet for modtagelsen, straks føre betalerens betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis transaktionen ikke var blevet gennemført.

6. Efter anmodning fra brugeren skal en betalingstjenesteudbyder give en bruger mulighed for at fastsætte en grænse for et maksimumsbeløb, der kan sendes ved hjælp af strakskreditoverførsler. Denne grænse kan fastsættes enten pr. dag eller pr. transaktion efter brugerens eget skøn. Betalingstjenesteudbydere skal sikre, at brugere er i stand til at ændre dette maksimumsbeløb på et hvilket som helst tidspunkt forud for afgivelsen af en betalingsordre om en strakskreditoverførsel. Hvis en brugers betalingsordre om en strakskreditoverførsel overskrider eller fører til en overskridelse af maksimumsbeløbet, gennemfører betalerens betalingstjenesteudbyder ikke betalingsordren om strakskreditoverførslen, og denne skal underrette brugeren herom samt oplyse brugeren om, hvordan maksimumsbeløbet kan ændres.

7. Når betalingstjenesteudbydere tilbyder en betalingstjeneste, der består i at sende og modtage strakskreditoverførsler, skal de tilbyde deres brugere mulighed for at afgive flere betalingsordrer som en pakke, hvis betalingstjenesteudbyderne tilbyder deres brugere en sådan mulighed for andre kreditoverførsler.

Betalingstjenesteudbydere må ikke fastsætte grænser for antallet af betalingsordrer, der kan afgives i en pakke af strakskreditoverførsler, der er lavere end de grænser, som de fastsætter for pakker af andre kreditoverførsler.

8. De i stk. 1 omhandlede betalingstjenesteudbydere, der er etableret i en medlemsstat, som har euroen som valuta, skal tilbyde brugere betalingstjenester, der består i at modtage strakskreditoverførsler i euro, som fastsat i denne artikel, senest den 9. januar 2025 og betalingstjenester, der består i at sende strakskreditoverførsler i euro, som fastsat i denne artikel, senest den 9. oktober 2025.

De i stk. 1 omhandlede betalingstjenesteudbydere, der er etableret i en medlemsstat, som har euroen som valuta, skal tilbyde brugere betalingstjenester, der består i at modtage strakskreditoverførsler i euro, som fastsat i denne artikel, senest den 9. januar 2027 og betalingstjenester, der består i at sende strakskreditoverførsler i euro, som fastsat i denne artikel, senest den 9. juli 2027.

Uanset nærværende stykkes andet afsnit er de i nærværende artikels stk. 1 omhandlede betalingstjenesteudbydere, der er etableret i en medlemsstat, som ikke har euroen som valuta, indtil den 9. juni 2028 ikke forpligtet til at tilbyde brugere betalingstjenester, der består i at sende strakskreditoverførsler i euro fra betalingskonti denomineret i den pågældende medlemsstats nationale valuta, i det tidsrum, hvor de pågældende betalingstjenesteudbydere hverken sender eller modtager traditionelle kreditoverførselstransaktioner i euro med hensyn til sådanne konti.

Uanset dette stykkes første afsnit skal betalingstjenesteudbydere, der er e-pengeinstitutter som defineret i artikel 2, nr. 1), i direktiv 2009/110/EF eller betalingsinstitutter som defineret i artikel 4, nr. 4), i direktiv (EU) 2015/2366 og etableret i en medlemsstat, der har euroen som valuta, tilbyde brugere en betalingstjeneste, der består i at sende og modtage strakskreditoverførsler i euro, som fastsat i denne artikel, senest den 9. april 2027.

Uanset dette stykkes andet afsnit skal betalingstjenesteudbydere, der er e-pengeinstitutter som defineret i artikel 2, nr. 1), i direktiv 2009/110/EF eller betalingsinstitutter som defineret i artikel 4, nr. 4), i direktiv (EU) 2015/2366 og etableret i en medlemsstat, der ikke har euroen som valuta, tilbyde brugere betalingstjenester, der består i at modtage strakskreditoverførsler i euro, som fastsat i denne artikel, senest den 9. april 2027 og betalingstjenester, der består i at sende strakskreditoverførsler i euro, som fastsat i denne artikel, senest den 9. juli 2027.

Artikel 5b

Gebyrer i forbindelse med kreditoverførsler og verifikation af betalingsmodtageren

1. Eventuelle gebyrer, som en betalingstjenesteudbyder opkræver fra betalere og betalingsmodtagere i forbindelse med afsendelse og modtagelse af strakskreditoverførsler, må ikke være højere end de gebyrer, som betalingstjenesteudbyderen opkræver i forbindelse med afsendelse og modtagelse af andre kreditoverførsler af tilsvarende type.

2. De i artikel 5c omhandlede tjenester skal leveres gratis til samtlige brugere.

3. Betalingstjenesteudbydere, som er etableret i en medlemsstat, der har euroen som valuta, skal overholde denne artikel senest den 9. januar 2025.

Betalingstjenesteudbydere, der er etableret i en medlemsstat, der ikke har euroen som valuta, skal overholde denne artikel senest den 9. januar 2027.

Artikel 5c

Verifikation af betalingsmodtageren i tilfælde af kreditoverførsler

1. En betalers betalingstjenesteudbyder skal tilbyde betaleren en tjeneste, der sørger for verifikation af den betalingsmodtager, som betaleren har til hensigt at sende en kreditoverførsel til (tjeneste, der sørger for verifikation). Betalerens betalingstjenesteudbyder skal udføre tjenesten, der sørger for verifikation, umiddelbart efter at betaleren har givet relevante oplysninger om betalingsmodtageren, og inden betaleren får mulighed for at godkende den pågældende kreditoverførsel. Betalerens betalingstjenesteudbyder skal tilbyde tjenesten, der sørger for verifikation, uanset hvilken betalingsinitieringskanal betaleren anvender til at afgive en betalingsordre om kreditoverførsel. Tjenesten, der sørger for verifikation, leveres i overensstemmelse med følgende:

a) hvis betalingsmodtagerens betalingskontoidentifikationskode, der er fastsat i bilagets punkt 1), litra a), og betalingsmodtagerens navn er angivet af betaleren i betalingsordren om kreditoverførsel, skal betalingstjenesteudbyderen levere en tjeneste, som holder betalingskontoidentifikationskoden, der er fastsat i bilagets punkt 1), litra a), op mod betalingsmodtagerens navn. Ved anmodning herom fra betalerens betalingstjenesteudbyder skal betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder verificere, at betalingskontoidentifikationskoden, der er fastsat i bilagets punkt 1), litra a), og navnet på betalingsmodtageren, som betaleren har angivet, stemmer overens. Hvis de ikke stemmer overens, skal betalerens betalingstjenesteudbyder på grundlag af oplysninger fra betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder underrette betaleren herom og oplyse betaleren om, at godkendelse af kreditoverførslen kan føre til, at midlerne overføres til en betalingskonto, som ikke indehaves af den betalingsmodtager, som betaleren har angivet. Hvis betalingsmodtagerens navn, som betaleren har angivet, og den betalingskontoidentifikationskode, der er fastsat i bilagets punkt 1), litra a), næsten stemmer overens, skal betalerens betalingstjenesteudbyder oplyse betaleren om navnet på den betalingsmodtager, der er knyttet til den betalingskontoidentifikationskode, der er fastsat i bilagets punkt 1), litra a), og som betaleren har angivet

b) hvis betalingsmodtageren er en juridisk person, og betalerens betalingstjenesteudbyder tilbyder en betalingsinitieringskanal, som gør det muligt for betaleren at afgive en betalingsordre ved at angive den betalingskontoidentifikationskode for betalingsmodtageren, der er fastsat i punkt 1), litra a), i bilaget til nærværende forordning, sammen med andre dataelementer end betalingsmodtagerens navn, som utvetydigt identificerer betalingsmodtageren, såsom et skattenummer, en europæisk unik identifikator som omhandlet i artikel 16, stk. 1, andet afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1132 (*) eller en LEI, og hvis de samme dataelementer er tilgængelige i betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders interne system, skal den pågældende betalingstjenesteudbyder efter anmodning fra betalerens betalingstjenesteudbyder verificere, om den betalingskontoidentifikationskode, der er fastsat i punkt 1), litra a), i bilaget til nærværende forordning, og det dataelement, som betaleren har angivet, stemmer overens. Hvis den betalingskontoidentifikationskode, der er fastsat i punkt 1), litra a), til nærværende forordning, og det dataelement, som betaleren har angivet, ikke stemmer overens, skal betalerens betalingstjenesteudbyder på grundlag af oplysninger fra betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder underrette betaleren herom

c) hvis en betalingskonto, der er identificeret ved hjælp af en betalingskontoidentifikationskode, der er fastsat i bilagets punkt 1), litra a), og som betaleren har angivet, forvaltes af en betalingstjenesteudbyder på vegne af flere betalingsmodtagere, kan betaleren give betalerens betalingstjenesteudbyder yderligere oplysninger, der gør det muligt utvetydigt at identificere betalingsmodtageren. Den betalingstjenesteudbyder, der fører denne betalingskonto på vegne af flere betalingsmodtagere, eller, hvor det er relevant, den betalingstjenesteudbyder, der forvalter denne betalingskonto, skal efter anmodning fra betalerens betalingstjenesteudbyder bekræfte, om den betalingsmodtager, som betaleren har angivet, er blandt de betalingsmodtagere, på hvis vegne betalingskontoen føres eller forvaltes. Betalerens betalingstjenesteudbyder skal underrette betaleren, hvis den betalingsmodtager, som betaleren har angivet, ikke er blandt de betalingsmodtagere, på hvis vegne betalingskontoen føres eller forvaltes

d) i andre tilfælde end dem, der er beskrevet i dette stykkes litra a), b) og c), og navnlig hvis en betalingstjenesteudbyder stiller en betalingsinitieringskanal til rådighed, som ikke kræver, at betaleren angiver både den betalingskontoidentifikationskode, der er fastsat i bilagets punkt 1), litra a), og betalingsmodtagerens navn, skal betalingstjenesteudbyderen sikre, at den betalingsmodtager, som betaleren har til hensigt at sende en kreditoverførsel til, identificeres korrekt. Med henblik herpå skal betalingstjenesteudbyderen underrette betaleren på en måde, der gør det muligt for betaleren at validere betalingsmodtageren, inden kreditoverførslen godkendes.

2. Hvis den betalingskontoidentifikationskode, der er fastsat i bilagets punkt 1), litra a), eller betalingsmodtagerens navn angives af en betalingsinitieringstjenesteudbyder i stedet for af betaleren, skal denne betalingsinitieringstjenesteudbyder sikre, at oplysningerne om betalingsmodtageren er korrekte.

3. Betalingstjenesteudbydere skal med henblik på stk. 1, litra d), og betalingsinitieringstjenesteudbydere skal med henblik på stk. 2 opretholde solide interne procedurer for at sikre, at oplysningerne om betalingsmodtagere er korrekte.

4. Ved papirbaserede betalingsordrer skal betalerens betalingstjenesteudbyder udføre den tjeneste, der sørger for verifikation, på tidspunktet for modtagelsen af betalingsordren, medmindre betaleren ikke er til stede på tidspunktet for modtagelsen.

5. Betalingstjenesteudbyderne skal sikre, at udførelsen af den tjeneste, der sørger for verifikation, og af den tjeneste, der beskrives i stk. 2, ikke forhindrer betalere i at godkende den pågældende kreditoverførsel.

6. Betalingstjenesteudbydere skal give brugere, der ikke er forbrugere, mulighed for at fravælge at modtage den tjeneste, der sørger for verifikation, når de afgiver flere betalingsordrer som en pakke.

Betalingstjenesteudbydere skal sikre, at de brugere, der har fravalgt at modtage den tjeneste, der sørger for verifikation, til enhver tid har ret til at vælge at modtage denne tjeneste.

7. Når betalerens betalingstjenesteudbyder underretter betaleren i overensstemmelse med stk. 1, litra a), b) eller c), skal betalingstjenesteudbyderen samtidig oplyse betaleren om, at godkendelse af kreditoverførslen kan føre til, at midlerne overføres til en betalingskonto, som ikke indehaves af den betalingsmodtager, som betaleren har angivet. En betalingstjenesteudbyder skal give disse oplysninger til en bruger, der ikke er en forbruger, når denne bruger fravælger at modtage den tjeneste, der sørger for verifikation, ved afgivelse af flere betalingsordrer som en pakke. Betalingstjenesteudbyderne skal oplyse deres brugere om konsekvenserne for betalingstjenesteudbyderens ansvar og brugerens ret til refusion, hvis brugeren vælger at ignorere en underretning som omhandlet i stk. 1, litra a), b) og c).

8. En betalingstjenesteudbyder holdes ikke ansvarlig for gennemførelsen af en kreditoverførsel til en forkert betalingsmodtager på grundlag af en ukorrekt entydig identifikationskode, jf. artikel 88 i direktiv (EU) 2015/2366, forudsat at denne har opfyldt kravene i nærværende artikel.

Hvis betalerens betalingstjenesteudbyder ikke overholder nærværende artikels stk. 1, eller hvis betalingsinitieringstjenesteudbyderen ikke overholder nærværende artikels stk. 2, og hvis denne manglende overholdelse resulterer i en mangelfuldt gennemført betalingstransaktion, skal betalerens betalingstjenesteudbyder uden forsinkelse refundere betaleren det overførte beløb og, hvor det er relevant, føre den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis transaktionen ikke var blevet gennemført.

Hvis den manglende overholdelse sker, fordi betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder eller betalingsinitieringstjenesteudbyderen ikke har opfyldt sine forpligtelser i henhold til denne artikel, skal betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder eller, hvor det er relevant, betalingsinitieringstjenesteudbyderen holde betalerens betalingstjenesteudbyder skadesløs for det økonomiske tab, som denne manglende overholdelse har påført betalerens betalingstjenesteudbyder.

Ethvert yderligere økonomisk tab, der påføres betaleren, kan godtgøres i overensstemmelse med den ret, der finder anvendelse på den aftale, der er indgået mellem betaleren og den relevante betalingstjenesteudbyder.

9. Betalingstjenesteudbydere, der er etableret i en medlemsstat, der har euroen som valuta, skal overholde denne artikel senest den 9. oktober 2025.

Betalingstjenesteudbydere, der er etableret i en medlemsstat, der har euroen som valuta, skal overholde denne artikel senest den 9. juli 2027.

Artikel 5d

Screening af brugere foretaget af betalingstjenesteudbydere, der tilbyder strakskreditoverførsler, for at verificere, om en bruger er en person eller enhed, der er omfattet af målrettede finansielle restriktive foranstaltninger

1. Betalingstjenesteudbydere, der tilbyder strakskreditoverførsler, skal verificere, om nogen af deres brugere er personer eller enheder, der er omfattet af målrettede finansielle restriktive foranstaltninger.

Betalingstjenesteudbyderne skal foretage en sådan verifikation umiddelbart efter ikrafttrædelsen af eventuelle nye målrettede finansielle restriktive foranstaltninger og umiddelbart efter ikrafttrædelsen af eventuelle ændringer af sådanne målrettede finansielle restriktive foranstaltninger og mindst én gang hver kalenderdag.

2. Under gennemførelsen af en strakskreditoverførsel skal betalerens betalingstjenesteudbyder og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder, der er involveret i gennemførelsen af den pågældende strakskreditoverførsel, ikke verificere, om den betaler eller den betalingsmodtager, hvis betalingskonti anvendes til gennemførelsen af den pågældende strakskreditoverførsel, er personer eller enheder, der er omfattet af målrettede finansielle restriktive foranstaltninger, ud over at foretage verifikation i henhold til denne artikels stk. 1.

Dette stykkes første afsnit berører ikke foranstaltninger truffet af betalingstjenesteudbydere for at overholde andre målrettede finansielle restriktive foranstaltninger, der er omfattet af restriktive foranstaltninger, der er vedtaget i overensstemmelse med artikel 215 i TEUF, restriktive foranstaltninger, der ikke er vedtaget i overensstemmelse med artikel 215 i TEUF, eller EU-retten om forebyggelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.

3. Betalingstjenesteudbydere skal overholde denne artikel senest den 9. januar 2025.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1132 af 14. juni 2017 om visse aspekter af selskabsretten (EUT L 169 af 30.6.2017, s. 46).«

3) I artikel 11 indsættes følgende stykker:

»1a. Uanset denne artikels stk. 1 fastsætter medlemsstaterne senest den 9. april 2025 regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af artikel 5a-5d og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at de anvendes. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne giver senest den 9. april 2025 Kommissionen meddelelse om disse regler og foranstaltninger og underretter den straks om senere ændringer, der berører dem.

1b. Med hensyn til sanktioner for overtrædelse af artikel 5d sikrer medlemsstaterne, at sådanne sanktioner omfatter:

a) for juridiske personer, administrative maksimumbøder på mindst 10 % af den juridiske persons samlede nettoårsomsætning i det foregående regnskabsår

b) for fysiske personer, administrative maksimumbøder på mindst 5 000 000 EUR eller det tilsvarende beløb i national valuta i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta den 8. april 2024.

Med henblik på dette stykkes litra a) er den relevante omsætning, hvis den juridiske person er en dattervirksomhed af en modervirksomhed som defineret i artikel 2, nr. 9), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU (*) eller af enhver virksomhed, der faktisk udøver bestemmende indflydelse over den pågældende juridiske person, den omsætning, der fremgår af den øverste modervirksomheds konsoliderede regnskab for det foregående regnskabsår.

1c. De sanktioner, der er omhandlet i denne artikels stk. 1a, finder ikke anvendelse i forbindelse med overtrædelser af kravet om sikring af adgang i artikel 5a, stk. 1, andet afsnit, hvis der ikke er adgang for strakskreditoverførsler til de betalingskonti, som betalingstjenesteudbyderne fører, på grund af planlagt vedligeholdelse, hvor perioder med manglende adgang er både forudsigelige og korte, eller en planlagt nedetid for alle strakskreditoverførsler under den relevante betalingsordning, forudsat at brugerne på forhånd er blevet oplyst om disse perioder med planlagt vedligeholdelse eller planlagt nedetid.

1d. Uanset stk. 1b kan denne artikel, hvis medlemsstatens retssystem ikke indeholder bestemmelser om administrative sanktioner, anvendes på en sådan måde, at sanktionen iværksættes af den kompetente myndighed og pålægges af judicielle myndigheder, idet det samtidig sikres, at sanktionen er effektiv, står i et rimeligt forhold til overtrædelsernes grovhed og har afskrækkende virkning og har tilsvarende virkning som de administrative sanktioner, der pålægges af de kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvis retssystem indeholder bestemmelser om administrative sanktioner. De pålagte sanktioner skal under alle omstændigheder være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsernes grovhed og have afskrækkende virkning. De medlemsstater, hvis retssystem ikke indeholder bestemmelser om administrative sanktioner, meddeler deres sanktioner til Kommissionen senest den 9. april 2025 og giver den omgående besked om enhver ændring af dem.

_____

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19).«

4) Artikel 15 affattes således:

»*Artikel 15*

Evaluering

1. Senest den 1. februar 2017 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg, ECB og EBA en rapport om anvendelsen af denne forordning som, hvis det er hensigtsmæssigt, ledsages af et forslag.

2. Senest den 9. oktober 2028 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, som, hvis det er hensigtsmæssigt, ledsages af et lovgivningsforslag. Rapporten skal indeholde en evaluering af:

a) udviklingen i gebyrer for betalingskonti samt for indenlandske og grænseoverskridende kreditoverførsler og strakskreditoverførsler i euro og i den nationale valuta i de medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, siden den 26. oktober 2022, herunder indvirkningen af artikel 5b, stk. 1, på disse gebyrer, og

b) anvendelsesområdet for artikel 5d og dens effektivitet med hensyn til at forhindre unødvendige hindringer for strakskreditoverførsler.

3. Betalingstjenesteudbydere foretager indberetning til deres kompetente myndigheder om:

a) gebyrniveauet for kreditoverførsler, strakskreditoverførsler og betalingskonti

b) andelen af afslag, særskilt for indenlandske og grænseoverskridende betalingstransaktioner, som følge af anvendelsen af målrettede finansielle restriktive foranstaltninger.

Betalingstjenesteudbydere skal foretage en sådan indberetning hver 12. måned. Den første indberetning foretages den 9. april 2025 og skal indeholde oplysninger om gebyrniveauet og om afslag i perioden fra den 26. oktober 2022 indtil udgangen af det foregående kalenderår.

4. Senest den 9. oktober 2025 og derefter årligt skal de kompetente myndigheder forelægge Kommissionen og EBA de oplysninger, som betalingstjenesteudbyderne har indberettet til dem i henhold til stk. 3, og oplysninger om mængden og værdien af indenlandske og grænseoverskridende strakskreditoverførsler i euro, som betalingstjenesteudbydere etableret i deres medlemsstat har sendt i løbet af det foregående kalenderår.

5. EBA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for at fastlægge ensartede indberetningsskemaer, instrukser og metoder for, hvordan disse indberetningsskemaer skal anvendes, med henblik på indberetning som omhandlet i stk. 3.

EBA forelægger de udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i dette stykkes første afsnit, for Kommissionen senest den 9. juni 2024.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de gennemførelsesmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i dette stykkes første afsnit, i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

6. Senest den 9. april 2027 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om de resterende hindringer for tilgængeligheden og anvendelsen af strakskreditoverførsler. Rapporten skal vurdere standardiseringsniveauet for de teknologier, der er relevante for anvendelsen af strakskreditoverførsler. Rapporten kan, hvis det er hensigtsmæssigt, ledsages af et lovgivningsforslag.«

5) I artikel 16 tilføjes følgende stykke:

»9. Indføres euroen som valuta i en medlemsstat inden den 9. april 2027, skal betalingstjenesteudbyderne i den pågældende medlemsstat efterleve artikel 5a, 5b og 5c inden for ét år efter den dato, hvor euroen blev indført som valuta i den pågældende medlemsstat og ikke senere end de respektive datoer, der er fastsat i nævnte artikler for betalingstjenesteudbydere i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta. Sådanne betalingstjenesteudbydere er dog ikke forpligtede til at efterleve artikel 5a, 5b og 5c tidligere end de respektive datoer, der er fastsat i nævnte artikler for betalingstjenesteudbydere i de medlemsstater, der har euroen som valuta.«

Artikel 2

Ændringer af forordning (EU) 2021/1230

I forordning (EU) 2021/1230 foretages følgende ændringer:

1) I artikel 3 tilføjes følgende stykke:

»5. Nærværende artikels stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis artikel 5b, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 (*) kræver, at en udbyder af betalingstjenester, der er etableret i en medlemsstat, som ikke har euroen som valuta, for så vidt angår en strakskreditoverførsel opkræver et gebyr, der er lavere end det gebyr, der ville blive opkrævet for den samme strakskreditoverførsel, hvis nærværende artikels stk. 1 fandt anvendelse.

Med henblik på dette stykkes første afsnit forstås ved udtrykket »strakskreditoverførsel« en strakskreditoverførsel som defineret i artikel 2, nr. 1a), i forordning (EU) nr. 260/2012, som er i euro og grænseoverskridende.

_____

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 (EUT L 94 af 30.3.2012, s. 22).«

2) Artikel 6, stk. 2, affattes således:

»2. Udbyderen af betalingstjenester kan opkræve yderligere gebyrer ud over dem, der opkræves i overensstemmelse med nærværende forordnings artikel 3, stk. 1, af brugeren af betalingstjenester, hvis denne bruger pålægger udbyderen af betalingstjenester at gennemføre en grænseoverskridende betaling uden at meddele IBAN og, i hensigtsmæssigt omfang og i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 260/2012, den tilhørende BIC for betalingskontoen i den anden medlemsstat. Disse gebyrer skal være passende og stå i rimeligt forhold til omkostningerne. De skal være aftalt mellem udbyderen af betalingstjenester og brugeren af betalingstjenesten. Udbyderen af betalingstjenester skal oplyse brugeren af betalingstjenesten om størrelsen af de yderligere gebyrer i god tid før, at brugeren bindes af en sådan aftale.«

Artikel 3

Ændringer af direktiv (EU) 2015/2366

I direktiv (EU) 2015/2366 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 10, stk. 1, affattes således:

»1. Medlemsstaterne eller de kompetente myndigheder kræver af betalingsinstitutter, der udbyder betalingstjenester som omhandlet i punkt 1-6 i bilag I til nærværende direktiv, og e-pengeinstitutter som defineret i artikel 2, nr. 1), i direktiv 2009/110/EF, at de skal beskytte alle midler, der er modtaget fra betalingstjenestebrugerne eller gennem en anden betalingstjenesteudbyder til gennemførelse af betalingstransaktioner, på en af følgende måder:

a) De må ikke på noget tidspunkt blandes sammen med midler fra andre fysiske eller juridiske personer end de betalingstjenestebrugere, som midlerne stammer fra, og skal, hvis betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet stadig er i besiddelse af dem, og de endnu ikke er udbetalt til betalingsmodtageren eller overført til en anden betalingstjenesteudbyder ved afslutningen af den arbejdsdag, der følger efter den dag, hvor midlerne er modtaget, indsættes på en særskilt konto i et kreditinstitut eller en centralbank efter den pågældende centralbanks skøn eller investeres i sikre, likvide aktiver med lav risiko som fastlagt af hjemlandets kompetente myndigheder; og de skal i overensstemmelse med national ret i betalingstjenestebrugernes interesse være beskyttet mod krav fra betalingsinstituttets eller e-pengeinstituttets øvrige kreditorer, navnlig i tilfælde af insolvens.

b) Midlerne skal være dækket af en forsikring eller en anden tilsvarende garanti fra et forsikringsselskab eller et kreditinstitut, der ikke tilhører samme koncern som betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet, for et beløb, der svarer til det beløb, der skulle holdes adskilt, hvis der ikke er en forsikring eller en anden tilsvarende garanti, der kan udbetales, hvis betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet ikke er i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser.«

2) I artikel 35 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 2 affattes således:

»2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på betalingssystemer, der udelukkende består af betalingstjenesteudbydere, der tilhører en koncern.«

b) Følgende stykke tilføjes:

»3. Hvis en deltager i et betalingssystem, der er betegnet i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF (*), giver en betalingstjenesteudbyder, der er meddelt tilladelse, eller en registreret betalingstjenesteudbyder, som ikke er deltager i systemet, mulighed for at sende overførselsordrer gennem systemet, sikrer medlemsstaterne, at denne deltager efter anmodning giver samme mulighed på en objektiv, forholdsmæssig og ikkediskriminerende måde til andre betalingstjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse, eller registrerede betalingstjenesteudbydere, jf. denne artikels stk. 1.

Deltageren skal give den betalingstjenesteudbyder, som fremsætter anmodningen, en fyldestgørende begrundelse for et eventuelt afslag.

_____

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer (EFT L 166 af 11.6.1998, s. 45).«

3) Følgende artikel indsættes:

»*Artikel 35a*

Betingelser for at anmode om at deltage i betegnede betalingssystemer

1. For at sikre betalingssystemernes stabilitet og integritet indfører betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter, der anmoder om at deltage i og deltager i systemer, der er betegnet i henhold til direktiv 98/26/EF, følgende:

a) en beskrivelse af de foranstaltninger, der er truffet for at beskytte betalingstjenestebrugernes midler

b) en beskrivelse af forretningsgange og interne kontrolmekanismer for de betalingstjenester eller elektroniske pengetjenester, som det har til hensigt at levere, herunder betalingsinstituttets og e-pengeinstituttets administrative, risikostyringsmæssige og regnskabsmæssige procedurer, og en beskrivelse af ordninger for brugen af betalingsinstituttets og e-pengeinstituttets informations- og kommunikationsteknologitjenester, der relaterer sig til artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/2554 (*), og

c) en afviklingsplan i tilfælde af konkurs.

Med henblik på dette stykkes første afsnit, litra a), gælder følgende:

a) Hvis betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet beskytter betalingstjenestebrugernes midler ved at indsætte midler på en særskilt konto i et kreditinstitut eller ved at investere i sikre, likvide aktiver med lav risiko som fastlagt af hjemlandets kompetente myndigheder, skal beskrivelsen af de foranstaltninger, der er truffet for at sikre en sådan beskyttelse, alt efter hvad der er relevant, indeholde:

   i) en beskrivelse af investeringspolitikken for at sikre, at de aktiver, der vælges, er likvide og sikre og har lav risiko

   ii) antallet af personer, der har adgang til den beskyttede konto, og deres funktioner

   iii) en beskrivelse af administrations- og afstemningsprocessen til sikring af, at betalingstjenestebrugernes midler i betalingstjenestebrugernes interesse er beskyttet mod krav fra betalingsinstituttets eller e-pengeinstituttets øvrige kreditorer, navnlig i tilfælde af insolvens

   iv) en kopi af udkastet til kontrakt med kreditinstituttet

v) en udtrykkelig erklæring fra betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet om overholdelsen af dette direktivs artikel 10

b) hvis betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet beskytter betalingstjenestebrugerens midler gennem en forsikring eller en tilsvarende garanti fra et forsikringsselskab eller et kreditinstitut, skal beskrivelsen af de foranstaltninger, der er truffet for at sikre en sådan beskyttelse, indeholde følgende:

i) en bekræftelse af, at forsikringen eller den tilsvarende garanti fra et forsikringsselskab eller et kreditinstitut er fra en enhed, der ikke er en del af samme koncern som betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet

ii) nærmere oplysninger om den afstemningsproces, der er indført for at sikre, at forsikringen eller den tilsvarende garanti til enhver tid er tilstrækkelig til at opfylde betalingsinstituttets eller e-pengeinstituttets beskyttelsesforpligtelser

iii) dækningens varighed og vilkårene for fornyelse

iv) en kopi af forsikringsaftalen eller den tilsvarende garanti eller udkast hertil.

Med henblik på første afsnit, litra b), skal beskrivelsen dokumentere, at forretningsgangene, de interne kontrolmekanismer og ordningerne for brugen af informations- og kommunikationsteknologi, som er omhandlet i nævnte litra, er proportionale, passende, forsvarlige og tilstrækkelige. Desuden skal forretningsgangene og de interne kontrolmekanismer omfatte:

a) kortlægning af de risici, som betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet har identificeret, herunder typen af risici og de procedurer, som betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet har indført eller vil indføre for at vurdere og forhindre sådanne risici

b) de forskellige procedurer for gennemførelse af regelmæssig og permanent kontrol, herunder hyppigheden og de afsatte menneskelige ressourcer

c) de regnskabsmæssige procedurer for, hvordan betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet registrerer og indberetter sine finansielle oplysninger

d) identiteten af den eller de ansvarlige personer for de interne kontrolfunktioner, herunder for regelmæssig og permanent kontrol og kontrol af overholdelsen, samt et opdateret CV for den eller de pågældende personer

e) identiteten af enhver revisor, der ikke er revisor som defineret i artikel 2, nr. 2), i direktiv 2006/43/EF

f) sammensætningen af ledelsesorganet og, hvis det er relevant, af ethvert andet tilsynsorgan eller -udvalg

g) en beskrivelse af den måde, hvorpå outsourcede funktioner overvåges og kontrolleres for at undgå, at kvaliteten af betalingsinstituttets eller e-pengeinstituttets interne kontrol forringes

h) en beskrivelse af, hvordan eventuelle agenter og filialer overvåges og kontrolleres inden for rammerne af betalingsinstituttets eller e-pengeinstituttets interne kontrol

i) hvis betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet er en dattervirksomhed af en reguleret enhed i en anden medlemsstat, en beskrivelse af koncernforvaltningen.

Med henblik på første afsnit, litra c), tilpasses afviklingsplanen til betalingsinstituttets eller e-pengeinstituttets planlagte størrelse og forretningsmodel og skal indeholde en beskrivelse af de begrænsende foranstaltninger, som betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet skal træffe i tilfælde af opsigelse af dennes betalingstjenester, og som vil sikre gennemførelsen af uafsluttede betalingstransaktioner og afslutningen af eksisterende kontrakter.

2. Medlemsstaterne fastlægger proceduren for, hvordan overholdelsen af stk. 1 vurderes. Denne procedure kan tage form af selvevaluering, et krav om en udtrykkelig afgørelse fra den kompetente myndighed eller enhver anden procedure, der har til formål at sikre, at de pågældende betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter overholder stk. 1.

_____

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/2554 af 14. december 2022 om digital operationel modstandsdygtighed i den finansielle sektor og om ændring af forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 648/2012, (EU) nr. 600/2014, (EU) nr. 909/2014 og (EU) 2016/1011 (EUT L 333 af 27.12.2022, s. 1).«

Artikel 4

Ændringer af direktiv 98/26/EF

I artikel 2 i direktiv 98/26/EF foretages følgende ændringer:

1) Litra b) affattes således:

»b) »institut«:

— et kreditinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 (*), herunder de enheder, der er opført i artikel 2, stk. 5, i direktiv 2013/36/EU

— et investeringsselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU (**), undtagen de institutter, der er omhandlet i artikel 2, stk. 1, deri

— offentlige myndigheder og offentligt garanterede foretagender, eller

— ethvert foretagende, der har sit hovedkontor uden for Unionen, og som varetager samme opgaver som EU-kreditinstitutter eller EU-investeringsselskaber som defineret i første og andet led,

når disse deltager i et system og har ansvar for at indfri de finansielle forpligtelser, der følger af overførselsordrer inden for det pågældende system

— et betalingsinstitut som defineret i artikel 4, nr. 4), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 (***) med undtagelse af en fysisk eller juridisk person, der er omfattet af en undtagelse i medfør af artikel 32 eller 33 i nævnte direktiv, eller

— et e-pengeinstitut som defineret i artikel 2, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF (****) med undtagelse af en juridisk person, der er omfattet af en undtagelse i medfør af artikel 9 i nævnte direktiv,

når disse deltager i et system, hvis virksomhed består i at udføre overførselsordrer som defineret i litra i), første led, og har ansvar for at indfri de finansielle forpligtelser, der følger af sådanne overførselsordrer inden for det pågældende system.

Hvis et system er underlagt tilsyn i overensstemmelse med national lovgivning og kun udfører overførselsordrer som defineret i litra i), andet led, samt betalinger som følge af sådanne ordrer, kan en medlemsstat bestemme, at foretagender, der deltager i et sådant system og har ansvar for at indfri de finansielle forpligtelser, der følger af overførselsordrer inden for dette system, kan betragtes som institutter, hvis mindst tre deltagere i det pågældende system hører ind under de i nærværende litras første afsnit omhandlede kategorier, og hvis en sådan afgørelse er berettiger på grund af den systembetingede risiko

_____

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

(**) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).

(***) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35).

(****) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF (EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7).«

2) Litra f) affattes således:

»f) »deltager«: et institut, en CCP, et afregningsfirma, et clearinginstitut, en systemoperatør eller et clearingmedlem af en CCP, der er meddelt tilladelse i medfør af artikel 17 i forordning (EU) nr. 648/2012.

I henhold til systemets regler kan den samme deltager handle som CCP, afregningsfirma eller clearinginstitut eller udføre en del af eller alle disse opgaver.

En medlemsstat kan med henblik på dette direktiv betragte en indirekte deltager som deltager, hvis dette er begrundet i en systembetinget risiko, hvilket dog ikke begrænser ansvaret for den deltager, gennem hvilken den indirekte deltager sender overførselsordrer gennem systemet«.

Artikel 5

Gennemførelse af ændringer af direktiv (EU) 2015/2366 og 98/26/EF

Medlemsstaterne vedtager, offentliggør og anvender senest den 9. april 2025 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme artikel 3 og 4. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til denne forordning eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen.

Artikel 6

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 13. marts 2024.

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
R. METSOLA	H. LAHBIB
Formand	*Formand*